

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Š serbske njedželske lopjeno.

Wubawa ƚo kóždu ƚobotu w Šmolerjez knihicziščetni a płaczi šchtwórćlětnje 15.— hr.

Reminiscere.

Hebr. 12, 1. 2.

Bóstny czaš — czaš czerpjenja. „S Jesuŝom nam dajće czaŝnyč, hladacž jeho stopjenjom“ — na jeho czežtim czeŝnjajim puczu. Sa naše žyly lud pšeho žhutiŝchi czaš nastawa. Nje- pšeczeł Němŝkeje ƚo pšeho hlubje do kraja nuts wala a nusa a drohota i kóždym dnjom roščetej. Džyžy ludži hloda tradaju w někotrej komorzy je bolosne praščeknje ƚyščecž: Šhto budžemy jěšč, šhto budžemy picž, šhto budžemy ƚo wobłecacž? Mny wěny: teč czežke czašy w Božej ruzy leža, my dyrbimy w nich nawuknyč wjeŝki byč w nadžiji, ščeŝplimi w czežnosčzi, wob- ŝtajni w modlitwoje. Nusa dyrbi naš i Bohu czeŝicž, so my ƚwoje wutrobny tam nuts pošcelemy, hdžež bychmy rad wěčnje bydlili.

Alle teč to druhe my wěny: někotry w tajkim czašu wo- ŝprózni a město teho, so by ƚo dale bėdžil, ƚwoje brónje prjecž czežnje. Šnano teč rjeŝnje: žadny Bóh njeje, hewał by wón moje prošty dawno wužyšecž dyrbjał. Kunje tajkich dze list na Hebrejskich a jeho 12. staw pošylnicž, so njebychu wustali a ƚo jich dušam njeježto.

Dwojake dyrbi po našim teščje i temu ƚlužicž:

1. wotpołožmy tón hrěch,
2. šhladujmy na Jesuša.

1. Na tajkich Šnjesowny japoschtol myšli, kiž w tamnych cza- ŝach na wulkich ƚwojedžeŝkich dnjach pał na pšemo bėžachu, pał ƚo mješ ƚobu bėžachu. Čzi mējachu ƚo mējazy dołho na to pšehotowacž. Šdnyž ƚo pał bėženje a bėženje japosča, dha woni ƚwoje dołhe drašty wotpołožichu, so jim njebychu sadžewł byłe. Na tym dyrbja ƚebi šchesczijenjo sa ƚwoje bėženje a bėženje pšchi-

klad wjacž. Wotpołožmy wšcho brėmjo a tón hrěch, kiž ƚo naš twjerdže džerži. Wot wšeho, šhtož naš w bėženju i wěčnemu žiwjenju sadžewa, wuščeknje japoschtol hrěch. Tón naš wobstupi, nam ƚoŝyda staja, so bychmy padnyli, tón nam naše staty wobpleče, so my je w bėženju ƚwobodnje trjebacž njemóžemy. Hrěch — šhto to je? Njepšeczełŝtvo pšeczełtvo Bohu, temu ƚwjatemu a pravemu, poŝtanjenje pšeczełtvo temu hnadnemu Wótzej ƚwojich džeczi. Nimašy ty prawe stejniščje i hrěchaj, dha ty teč prawe stejniščje i Bohu nimašy. Hrěch je žórto wšitkeho njeboža we wulkim ƚwěče ludow, kaž w małym two- jeho žiwjenja. Šwětni ludžo rjeŝnu: Hrěch je mudrosčž. Kunje na wopał je: hrěch je najwješčja hluposčž. Je wón tola pře- njeju cžlowjełow tał njemudrych ščinił, so mēnjesczaj, so móže- taj ƚo pšehed Bohom šchowacž.

Japoschtol žadny wožebity hrěch njemjenuje. Džy ƚam dyr- bišy wjedzeč, kotry hrěch teby do stracha njeke, wěčne žiwjenje šhubicž. Je tutón hrěch ƚnano twoja lėnjosčž a liwkosčž, abo twoje czełne požadanje a twoje pošhilenje i ƚwětnym wješelam, abo twoja nahrabnosčž a lačomŝtvo, twoja nješprawnosčž w two- jim powołanju, we wiłowanju a pšekupjenju? Šaj, naše hrěchi ƚu na tym wina, so my ƚwojemu wotšhjenemu kónzej hiščje bliže pšichšli nješmy. Dyrbjałe naš wone wo tu křonu pšhinjesčž, kotruž nam naše njejeŝke powołanje w Šchryŝtuŝu Jesuŝu prijóđdžerži?

Tuž wotpołožmy tón hrěch. Loŝka wěč to njeje. Šelko ƚwě- nosčje a ƚhutnosčje Božej dyrbi prjedy hič, prjedy hač cžlowjeł i temu dóđdže, wuščacž: ja hidžu hrěch. Pšchetož hrěch tola žana wěč njeje, kotruž móhli my ƚo wuščez kaž ƚo něčto ƚwoju draŝtu

wuflecze. Nasche draſty jenož ſwontownje wołoto naſcheho czeła wiſajaja, hrěch pał je w naſchej wutrobje ſakorjenjenu a ſ naſchim žylym waſchajom ſapleczeny. Guſto cžłowjelej boloſcž pſchihotuje, jón wotkłaſcž. Tež ſo tajke wotkłađenje njeſmė jenož jón-krócž ſtačž, jažo bychmy my ſa wſchón cžaſ ſ tym hotowi byli, ale wono ma ſo wſchėdnje ſ nowa wopſjetowacž. Staž w naſchej ſahrodžy džěto plenja ženje wotpoczowacž njeſmė, dyrbi-li wona w dobrym rjedže wotacž, taž dyrbimy my ſwoje czeło wſchėdnje ſ nowa mycž, tač dyrbimy my tež pſchezo a pſchezo ſažo hrěch wotkłaſcž, dokež wón pſchezo ſažo nad nami možy dobudže. Njeſmmy my hižom druhdy ſ ſwojemu hłubokemu ſahańbjenju ſhonili, tač ſe žadoſcže, kotrež my dawno ſa pſchewinjene džeržachmy, ſo na jene dobo w naſchej wutrobje hibachu, tač naſ ſpytowanja, wo kotrychž my mēnjachmy, ſo dawno w rowje leža, ſ nowej mozu nabbėhowachu? Tež ſa ſwėrných kſchecžijanow pſchi tym wotanje, ſchtož ſebi naſch mały katechiſmus žada: my dyrbimy pſches wſchėdnje roſtačže a poſutu ſwojeho ſtareho cžłowjeļa potepicž a wſchėdnje nowemu cžłowjelej w naſ ſ horjeſtačžu pomhacž. Wotpołożmy hrěch!

2. Shladujmy na Jeſuſa. Niž na naſ ſamych, pſchetož naſcha mōž je ſłaba, niž na druhich cžłowjełow, pſchetož cžłowſki pſchikad mōže drje wabicž, ale mōže tež ſchłodžicž, tež niž na ſwėt a hrěch, pſchetož taj naſ do hłubiny ſkaženja dele cžehnjetaj. Ale ſhladowanje na Jeſuſa dawno mōž a troſcht, ſwėtko a ſbože. Wón woſmje prjecž, ſchtož naſ tyſchi a wón dari, ſchtož nam pobrachuje. Wón nam pomha hrěchi wotkłaſcž, ſtaroſcže wón do žohnowanja pſchewobrocži, pſchi ſmjertnych kožach wón ſwoju pſchewinjefſtu mōž wopołaje a nad kaſchcžemi jeho ſlōnzo horjeſtowanja ſwėcži.

Wón budžeſche wjekele mēcž mōhł, ale wón wuſwoli kſchiž. Judasch a Pėtr, Herodasch a Pilatus, Hannas a Kaiphas — ſchto nam tute mjena powjedaja wot cžerpjenja a hanjenja, wot njeđža a ſazpitwanja, wot hubientych pſchecželow a hōtkich nje-pſchecželow! So ſu jeho jateho wſali a pſchewiſcheli, krjudowali a wuſmėſcheli, jeho purpurowy mantl woblekli a cžernjowu krōnu jemu ſtajili — tač žaložne je to wſchitko. A Gethſemane a Gohbatha! a bolōny pucž, po kotrymž je wón ſwōj kſchiž njeſł! a pſchede wſchēm Golgatha! Njeſapomni, tač hōtki ſu ſo ty twojemu Šbōžnikej ſčinił! Njeſapomni, ſchto je wón tebi dobreho cžinił!

Wón pſcheczeſpi kſchiž! Drje je ſo wón na pucžu pod czežu kſchiža ſ ſemi ſwjeſł, drje je wón ſkoržicž: Mōj Božo, mōj Božo, cžehodla ſu ty mje wopuſchcžil? Ale ſnutſkownje wón ſlamany njeje, wón je wėru džeržak, wón je ſcžerpłiwocž wopołasał, wón je doſonjał cžerpjenje, žiwjenje, wumrjecze, wumōženje. Podležo wón hiſcže dobywa. Jeho poſlednje ſłowo, dobywaſke ſłowo. Dyrbi-tež Šchiman Rynſki ſa njeho kſchiž njeſcž, ſa Šchimana a ſa tebe a ſa wiſchickich cžłowjełow njekeſche wón tōn kſchiž. Tuž ſhladujmy na Jeſuſa, ſo ſpowjedajo ſ modlenjom a ſ džałowanjom: O jehnjō Bože ſwójate, na kſchižu ſarėſane — wſchón hrěch ſu wot naſ wſalo, to žiwjenje nam dawo, ſmil ſo nad nami, o Jeſu!

Kſchiž — my jón tež mamy a někotry czežto doſcž na nim njeke. Ale mamy my tež ſcžerpłiwocž w cžerpjenju? Wſches hanibu a ſe rēcže dže huſto doſcž naſch pucž, ale tač dha, njeſhladujemy my pſchezo hiſcže ſa wjekełom, kotrež nam pſchi pucžu kawa, ſebi žadajo, wuſwobodženi bycž wot ſwojeho brēmjenja? Je nam naſch Šbōžnił ſa pſchikad, kotryž je pſches bėdženje a hańbu, nuſu a ſmjercž, ale ſtajnje w doſpołnej poſluſchnoſcži ſwōj pucž ſchoł, ſo bychmy hłėdžili ſa jeho ſtołpami? Wón bėſche najſapjenišchi, tač ſazpieny, ſo tež woblicžo pſchew nim pſchikrywachmy, a my chžyli ſlė hładacž, hdyž ſo nam winowata cželcž ſapowė? Dyrbi wotrocžł po ſwėtkach hičž, hdyž jeho Rnjeſ czer-

njowu krōnu njekeſche, ſmė wón ſkoržicž, hdyž jeho ſ jełłami kałaju, hdyž jeho Rnjeſa ſ pjaſcžemi bijachu? Tuž ſhladujmy na Jeſuſa, ſo by wón wėru w naſ ſbudžil a ſcžerpłiwocž hłnił a cžerpjenje žohnował!

Wón je ſo ſydnyl ſ prawizy na Boži ſtoł. Po cžėmnoſcži poſtneho cžaſa jutrowne ſlōnzo ſeſthadža, po dothim bėdženju je wón ſ dobyčjom krōnowany. Tač hłuboło dele, tač wyſoko horje! Po kſchižu krōna! Po telko hanibje wēcžne wjekele! Tuž ſhladujmy na Jeſuſa. Š jeho poniženja a powyſchenja cžerpajmy troſcht ſa naſche cžerpjenje. Wón je ſ dobywarjom! Š Jeſuſom nam dajcže cžahnycž. Wotan Jeſu ſ hnadu tu, dha, hdyž džeſch, du ſa tobu. Šamjen!

Wotrocžł.

W ſłowaſkej rēcži ſpiſala Kriſtina Rohova.

(Potracžowanje.)

Te wbohe njepoſluſchne kaſtožy! Tam na brjoſy morja njebėchu mohle pſchewinycž loſchty krwė, a nětk bėchu pſcheczeſke ſa pſcheczenje a ſcžehwł žadoſcže bė, ſo jidy czeło je do morja ſcžahny. Š tomu naſta nadobo njewjedro, deſcžež a wichoř! Sta a jažo ſta kaſtožow padžeču do morja! Te, kotrež bėchu poſluſchne, a mōžachu ſo modlicž, ſo jažo ſbėhnychu, tola ſ tych nje-poſluſchnych njebu ani jena wuſchowana. Wſches ſwoju nje-poſluſchnoſcž wumrėču w žaloſtnej hłubiny; ženje wjazy nje-wohladaju ſwojeho hneđžicžka! Ženje, ženje nje-wrōcža ſo domoj! Jačo pał bė najhōrje ſa kaſtožy, wuſkladachu ſ daloka ſo bližazu kōdž. Na tutej ſo jebydachy, hdyž jenož to mōžachu. Ow, to bė wjekele! Morjazy drje ſo na tym nje-wjeſlichy, ſa to pał pucžowarjo a džecži, koſtiž na nej bėchu. Radowachu ſo na jich lubnym widlowanju a pōſłachu ſ nimi ſobu poſtroto do domišny. — Bėchu ſo te jene wutwotpoczowale, bydachy ſo druhe a potom jažo druhe, doniž njebėchu wſchė wotpocznyte.

Toła hiſcže jene njewjedro pomjenišchi wōjtko kaſtožow! Šdaſche ſo kaſtožam: „To njeńdže! My dyrbimy wſchitke ſahinycž!“ — „My njeſahinjemi!“ wołachu bėli wjednižy, „jenož wėrcže a poſluſchajcže! Bōh naſ poſhłni!“ —

„Kraj! kraj!“ ſawoła na dobo prėni tykaž kaſtožow. Žyte wōjtko wyſlaſche. Ptačatka ſebraču ſwoje poſlednje možy a wſchė dolecžachu hačž na kraj, jenož te niž, kotrež hiſcže w poſlednim wotomiku ſwoju wėru a nadžiju na Božu pomoz ſhubichy; tute wopuſchcži jich mōž, tač ſo padžeču a ſahinychy, nimale pſchi brjoſy Afriki. Wſchė druhe tam dolecžachu a pſchihotowachu ſo na doſhe, wjekele wotpoczowanje. —

Jačo bėchu wotpocznyte a ſ nowa wožitwiſe, wotmėču ſhromadžimnu. Sapoczachu ſ modlitwu a ſ wyſlazym džałnym ſhėr-luſchom ſ dobremu ſtworiczelej, kotryž bė jim tač džitwje pomhał. Po tym cžalaſche na nje wažne džěto a wuradžowanje. Šacž ſem bėchu wſchė hromadže lecžake, nětko buchu roſdžėlene. Šbōda kaſtožy dyrbjeſche prajicž, hdyž bė ſo narodžila.

Bėchu tam kaſtožy ſ Žendželſkeje, Franzowſkeje, Rėmſkeje, Ružowſkeje, Italſkeje, Awſtrijeje, ſ Wuheſkeje, a mjeſ tutyhmi bėchu tež cžėſke a ſłowaſke kaſtožy. Buchu roſdžėlene a to naj-prjedy po krajach, potom po krajinach a ſlōncžnje po mēſtach a wkač.

Žyte lėhwo džałowacche ſo ſchėrym wjedniłam, wſachu wſchė hiſcže to napominanje ſobu, ſo domoj dolecžawſchi ſ wulkim wyſlanjom ſwōj domojwrot džerža a ludžom lēcžo pſchipotowjedaju. Prajachu: „W Božim mjenje!“ a hižo lecžachu do ſwėta. Lecžachu hižo a to pſchivolachu hiſcže jena druhej: „Šdže chžeſch ty?“ „Do Pėtrohroda! do Moſkwy!“ „A hdyž wy?“ „Do Parifa!“ „A my do Prahi!“ „My do Wina!“ „My do Roma!“ „Lecžcže ſ Bohom!“ „Lecžcže ſ Bohom!“

Jako bčdu ho dželite a te, kotrež bóle w gušodstroje bydlachu, bóle do čarjody ho šhromadžite, sapočachu čžesle kastožy se bło-
wastkimi rosmotwu: „Edže lecžicze?“

„Do Wina!“

„A hdže tam to bydlicze?“

„Smtu gwoje hñesdo pschi flubnej zyrkwi pschittwarili. Tuta zyrkej bu nčhdny natwarjena t dopomnjeczu na to, so čžyjsche ras-
sty čžłowjeł kčžžora moricz a so to Bóh njedopusčezji. Wěso čžło-
wjełojo naž tam rad njewidža, tola my gmy ho teho Snjesa pra-
schale, a tutón je prajit: „Nó!“ Nó, a tuž tam bydlimy! A tule
te bydla čžisčje wyžoło na wěži Schčžepana! A wy, t wotkal
icze wy?“

„My bydlimy w Prash na Gradžinje. To bč hród čžeslich
kralow. Tež pschi zyrkwi Wita bydla nčłotre. Gusto hižo žebi
myšlachmy, so dyrbjate ludžom pomhacž twaricž, so bychu tola
skónčnje dottwarili. Twarja tutu zyrkej hižo dlěje hacž sto lět!“

„My lecžimy do Trecžina!“

„Edže je to?“

„Dw, w dole rěki Waag!“

„A my lecžimy do Budapesta! Tam ho pčtnje bydli! Esu
tola pschi Dunaju wjele mnischłow!“

„Bydlicze gnadž na hrodže w Budžinje?“

„Dw nč! Tam było to nam psche styšno!“

„A hdže icze wy žem?“

„My gmy se wšow a bydlimy žebi blisko! Trjebamy jenož
hórtu pschelecžecž a gmy hromadu! Tola, tu je hraniza! Dyr-
bimy ho dželicž! Pšchemodž. Bóh!“

„Pšchemodž. Bóh!“ — — —

(Potracžowanje.)

Serbška ewangelisazija.

D o d a w l.

Ewangelion po potrebnosčji čžaka a po pucžach, kiž nasch
čžak požaje a žada šhodžicž — sa wožadny pschinjesčž, to je myšl
wožadneje ewangelisazije. Se žrjedžičezja šnutšłowneho mišion-
stwa ho pische: „W tutej ma tón Snjes žyle wožebje gwoj štutl.
Sechje-li Bóh a wostawa-li hlód po ewangelisaziji w naschim
ludu kaž nčłtke, potom móže nasch ewangelisaziski štutl sa naschu
krajnu zyrkej se spodžiwnej strowotnej studnju bywacž a naž na
lónž pschitwjesčž, kotryž jich wjele wot naž horžo požada a wu-
prošty: „Wobnowjenje nascheje zyrkwi wot nutšłach, t žitwenskich
mozow ewangelija.“ Šichče ras naspomnimy, kał ho w naschich
žerbškich čžagopikach kaž hewał rtnje na to škorži, so nasch žerbški
lud žobu sastawa te mšchi šhodžicž, tež t spowjedži, a domach Bože
šłowo, wožebje starsche jadritwe knihi malo wužitwa, kał je špč-
wanje pschi jčžži, pschi pschewowanju posastalo, dale puste wječzory
psched šhowanjemi w žarowanskich domach! Tuž je trjeba, so tež
na nowych pucžach ho bjes Šerbami duchownje štutuje.

A temu je dale nusne, so ho to se žrjedžišny wožadow žamych
špyta, to rčła, sa Šerbom w m a c ž e t n e j r e č ž i. S tym ho
jich dušcha halle prawje namala. Kaž ma ho pacžerška wučžba,
mlodošne stowastščenje w žerbščinje kručže hajicž, tał tež woži-
wjenje wožadneho žiwjenja t kužola žerbškeje rčče. Tež t tajkimi
naprawami a waschnjemi, kiž hu Šerbam pschimčrene a najbóle
šlužobne! Wěso ho ewangelisazija njehodži jenož ršy žerbšžy
wuwjesčž, hižo pscheproschowanje niz. Nčmžy mjes nami hu jeho
runje tał, t najmješča runje tał potrebnj kał Šerbjo.

Njedostatł pschi nowišchim žerbškim hibanju, kiž telko pub-
łow a kicženjow sa wožiwjenje Šerbomstwa šjewi, so plodej po
duchownym a nabožnym bołu njeda prawje šrawicž. Lubošne a
pčtne špčwanja a pschedstajenja na džiwadłach ho pschegara do
pčbłta stajaja, to hu kčženicžla. Duch wobnowjenja moralisteho

a nabožneho, šchtož t plodami mčnimy — t wjetšcha nasad wo-
stawa. Na ewangelškim bołu žnano hiščeže bóle hacž na kathol-
škim, hdžež hu stare zyrkwinske waschne, na pschitład w domjazyh
špčwanju, pustym wječzory, w katholickej bježadže, hiščeže bóle
škrucžene mjes wožadnyhmi. Š tym šacžutwanje mnohich jedno-
rych šlawow naschich ewangelškich wožadow wuprajimy. Džitwa-
dłowe kručji ho pschegara po pscheczach wulkeje žyly wustwoleja.
hdžž dyrbjate tola pscheczja a ducha žyly posbčhowacž a šhutne
hry, kaž „Burska krej“, „Šchescžanča“, „Wschitžy šjednani“ a
druhe prawje trjebacž. Tež njeje hibanje šlužobne, kiž ho psch-
egara t nohomaj stanje — my mčnimy reje prjedy, reje potom sa
nasche duchowne posbčhjenje, kiž měło ho kručže t rošwucžazhmi,
roškwčłazhmi, ducha wutwarjazhmi pschednosčkami šlawacž, tež
na žerbškich žwjedženjach. Te lube reje džaja, hacž runje we
Pruskej wobmjesowane, mjes naschimi Šerbami dale — dale
do žwjateho pósta nuts! Njetrjebamy my ewangelškeho ducha
ewangelisazije mjes nami? — Wo nčtčžiškej nusy, kiž je nčmški
lud, t kotrymž gmy se wšchelašimi šwjaškami šwjasani, wot jeho
domachšpytanja a kiž dyrbjate tež mjes nami bójšku šrudobu na-
ožinicž, njechamy tu dale rččezč.

Šichče jene: P r o z o w a n j e s e k t o w , wožebje Adven-
tistow! Wot gwojeje tudomnišcheje žrjedžišny, Budyščina žem,
do naschich wošow gwoje šopjena noscha, kaž „Wächter der
Wahrheit“ a t pschednosčkami špytuja twjerdy postup mjes nami
dostacž. Šacž myšla, so je jich wusbčhowanje kasnjow, šabbata,
jich džebatk, kotryž wot šobustawow žadaju, šchčeženža dorosčje-
nyčł a druge sa naž nčšchto wobšbožaje — hacž čžedža naschu
duchownu šhudobu se žwojim duchownym bohatštwom t žwo-
jemu lčpschemu wotštronicž? Š najmješča radži wo „mišion-
stwe“ mjes nami rččja. Wšcho jene, jenož so nasche wožadny po
ewangelškim pucžu dale potročuju! Š temu tež tał mjenowanj
„šhutni šytarjo w bibliji“ pschitwšhowarjom šytaja! My žadamy
bójšku mudrosčž, niz mudrowanje w nastupanju biblije a na-
scheho duchowneho šboža! Š temu dopomha Boži duch, kiž pał
šterje t wožiwjenjom se žrjedža naschich Šerbom možy dostanje
hacž se šapšchitwanjom šektow wot wontach. Šekty nješku bjes
pohonjazeho wliwa, tež móžemy wot jich duchowneje horlitwosčže
a šahorjenošče wutnyčž. Nčłotry t jich kolporteurow kaž mały
ewangelist po domach šhodžo rččži a wabi! Šytajmy pał nowe
wožiwjenje kaž pšches dotalne duchowne pošluženje naschich wo-
žadow tał psches žerbšku ewangelisaziju. Nječ ho t Božej pomozu
icžini tu a tam, kaž pschi špoczatku prajachmy, se strowotnej stud-
nju t wobnowjenju nascheje zyrkwi.

Zyrkej a štat.

We jich wjele wožadach, na psch. w Lubiškim wotrješu, ho
nčłtke šbčra šbčrta, t wjetšcha w žicže, sa podpjeru žyrkwinsch
kašow, wožebje sa te, t kotrychž ho došhodny placzja. Kaž je šku-
šchecz, ho wšchudžom nimale wšchitžy wobdželuja, t tym, šchtož
je tał woblicžene, haj hušto doščž dawaja wjazy. Šo tež tajžy ho
namalaja, kotrež mjenje dawaja hacž je to jim woblicžene, je bjes
džitwa, hewał čžłowjeł njeby čžłowjeł był. A so tež tajžy po-
brachuja, kotkiž ničžo njehadža dacž hacž runje to móhli, to jenož
žyłu wčžžu wobkručža. Ša to šako tał nčłotry bur wot teho,
šchtož ma wysche, wjazy, haj wjele wjazy dawta, hacž ma wob-
licžene pschede wšchčm tehdy, hdžž džččži nima, a sa to šako tam
šhuda wudowa pschinješe wopor wot teho, šchtož ma nusne t ži-
wjenju. Šo šwježelaze, trošchłowaze, pošhlnjazje, so to tał, to
pał tež šrudžaje, so to nčłtke tał ho šlawacž dyrbi a móže.

Štat njepšchewjedže džčlenje wot zyrkwi, njedatwa pał jej
tež, šchtož jeje prawo je, došhož džčlenje njepšchewjedžene. Š teho

wulke schłodowane ja zyrtej pschedenychem tež psches to, so je jich pschezo wjazy a wjazy duchownych nufowanych, žebi druha sa-
 službu pytač, sedže-li někač w tutej drohocze wobstac. Tež mjes
 duchownymi naschich žerbiko-němskich wožadow ku tajzy, kotřiz
 psched tajkim rošjudom steja, hač njebychu nimo duchowneho sa-
 stojnstwa pytali druge džělo hiščeže, so bychu žebje a žwójbu
 lěpje saštaracž móhli. So j tajkim dželenjom mozotw zyrkwine
 žiwjenje a tač wožadne žiwjenje schłoduje, spósnajesch. Tomu pač
 dyrbi žo wobaracž, kač jenož móžno a přjedy hač psche poždje.
 Schłoda, kotraž j teho nastawa, njechodži žo tač bóršy a tač lóhzy
 wurunacž, j blačami žnadž do žyła wjazy niz. We wschelatich
 wožadach njeje tač cžežlo pomhač, wožebje w ratařskich wožadach
 niz a tež we wožadach j wulkinimi industrielnymi wobžedzerjemi
 niz. Ale wschač nježmě to ani tu ani tam pobrachowacž na tym
 prawym kšesecžanskim smyšlenju, na wěrnej kšesecžianskej lu-
 božeji. Šdnyž je tutón žyly cžaž ja našch lud jene pruhowanie,
 — a wón njeje jenož to, ale tež jene domachpytanje j kšostanjom!
 — je wón přjede wschēm tež jene pruhowanie kšesecžianskwa,
 abo so lěpje prajimy, jene pruhowanie kšesecžanow, hač woni
 wobsteja jako tajzy, jako kšesecžianjo, to reka, jako wučžobnizy
 Jesuša Křistuša — abo hačž niz!

Š bliska a š dalota.

— Šserbška předarška konferenca wotmě 12. februara we
 Šserbškim Domje wurjadnu šhromadžšnu, kotraž žo psched-
 nichem šaberasche j dawno snatymaj praščenjomaj ewangelskich
 Šserbow. To stej žerbška superintendentura a žerbški synodala.
 Š tutymaj šjednocži žo jednanje wo wólbje do synody, kotraž drje
 žo bóršy w Budyšškim wokřežu wotměje. Wobščěrnje a do-
 kladnje žo wo tutych ja naž ewangelskich Šserbow tač wažnych
 praščenjach rěčesche, wožebje rošprawješhtaj š. fararjej Do-
 mašcha a š. Wrošak. Š wježelenjom spósnachmy, so njeje hiščeže,
 kač žo to po powješčach w pošlednje konferenzy žlychanych
 šdache, pošlednje žłowo rěčane ani wo žerbškej superintendencze
 a žerbškim šastupjerju w šynodze, wjele bóle šhonichmy j wobščěr-
 neho dopřža žyrkwineje wyschnošče, so budže móžno, so žo, njeje-li
 žo ras Šserb do šynody wušwolil, mjes tymi 13, kotřiz žo do šy-
 nody powołaju, Šserb powola a so budže žo se šastupjerjemi
 žerbiko-němskich wožadow jednacž, přjedy hač žo wěž žerbškeje
 superintendentury dorjaduje. Wobšamkny žo jenohłóžnje, so
 maja šastupjerjo potom kručže našche snate žadanja šastupowacž.
 Njemžlimy drje žo, so mamy w tutym, wožebje we wotmoštwje
 wyschnošče, wliw našcheho noweho krajneho biskopa pytač, a
 tehorunja žo njemžlimy, hdyž bu wuprajene, so žu žłowa, kažkež
 je to tu a tam wo a pschecžiwu knjezej krajnemu biskopej cžitač-
 my, j najmješča njetřebawšče a njejšchihódne. — Nadrobni-
 šcho jednachmy wo tym, ja koho maju ewangelszy Šserbjo pschi
 wólbje do šynody w Budyšškim wokřežu hłošowacž. Šačž dotal
 šastupowášhtaj tutón wokřež š. far. Šäbler a š. kantor Šancžka.
 Šo dokladnej rošmotwje žo jenohłóžnje wobšamkny, so žo šažo
 postaji š. kantor Šancžka a žo na měšto š. primarija Šäblera po-
 staji š. farar Domášcha. Tuto pošlednje postajejnje žo njewob-
 šamkny j někažkeje njejšchecželnošče pschecžiwu š. primarijeje
 Šäblereje abo pschecžiwu Němžam, ale j teho spósnacža, so budža
 jednanja šynody w tutych pschichodnych lětach ja naž Šserbow
 wožebje wažne, došelž žo nowe šarjadowanie Lužizy wobšamkaje,
 kotřez ma žnadž potom ja wjele lětžekatti płacžiwošče, pschi
 tym pač žu Šserbjo najlěpje w šynodze šastupjeni psches psched-
 žydu žwojeje předarškeje konferenzy, to je psches š. fararja Do-
 mašchu. — Pschi wobščěrny wužadžowanju wo tutych dypkach
 bě nam cžaž cžeknyš a tač žo njemóžesche w druhich tehorunja

wulzy wažnych wěžach jednacž, kač je to na psch. šwojač žerbiko-
 němskich wožadow; bychmy-li tuteho, kač žo to dlěžšchi cžaž hiš-
 j wěšteje strony pscheje, měli, by drje wschelatim nješstatkim
 wotpomhane bylo, pod kotřymž nětkole cžerpimy. Šchłoda je
 na kóždy pad, so žo pschichodna šhromadžšna hačle ja žřjedu po
 šwojatkach powola! — Njenaspomnjene nočženy wostajicž, so
 š. pschedžyda knjezej fararjej Matekeje-Bartškemu š 40 lětneju
 šastojnstemu jubilejeje w mjenje konferenzy wutrobne šbožopšchecža
 wupraji.

— **Pofutny džej** žwoježi žo žřjedu. Dwojate je, ichtož jón
 nam w tu šhwilu troščku kašy: to, so njeje wjazy šatónšzy pschi-
 pósnaty, a — to šwišuje j tym — so je na tutym dnju šchula.
 Wobžarujemy, so njeje nam hačž do džengš, 20. 2., žane rošžu-
 dženje wyschnošče snate, j kotřehož móhlo žo spósnacž, hačž žmě-
 džža džěči je šchule wostacž a Bože služby wopytowacž abo niz.
 Šsnadž hiščeže hačž do nježele něšcto wo tym pschindže Še
 šchulu tež šwišuje, so tam, hdyž žaneho šastupjerja ja kantor a ni-
 maja, Bože služby wschelato wotměwaja. Nadžšomny žo, so je
 to pošledni pofutny džej, kotřž pod tajšami wobšejnoščemi
 cžerpi. Šažo pač, wulki džěl našchich wožadnych je žani na tym
 wina, so to tač je, hižo psches to, so je tajšich šastupjerjow do žej-
 ma wolil, kotřiz žu nam tutón nowy porjad wobradžili. Šačž
 žnadž pschichod naž njenanušuje, so hinač njemóžemy, hačž po-
 futny džej žwoježicž a wučžeka pytač w Božim domje pola Šoha,
 wučžeka j nudy a je štyšnosče!? — Na pofutnym dnju šběra žo
 tež šollešta ja šnutškwone mižionštw. Drohota hrošy tu se ša-
 hubu, njepomha-li tu kšesecžanska lubošč! 21 milionow něhdyže
 je wulka šběrka ja šnutškwone mižionštw pschinyšča. tala, šchto
 je to mjes telko potrebnych a nufutradaznych? Tuž pomhajmy
 Šnješoweje pschikašnje dla, abo šchtož je to rješšche, Šnješoweje lu-
 bošče dla!

Šistownja.

— **Redakcijam ewangelskich žłowjanskich cžakopřkow**, j ko-
 trymž w šandžnym šěče našche šopješko měnjachmy, šdželimy tež
 j tutym, so nam w tu šhwilu roššlanje do wukraja, kač žo hačž
 dotal štawajšche, wjazy móžne njeje, došelž je porto jara wyšše a
 pschězo hiščeže měžaz a wysche, našche šopješko pač bjes pjenjež-
 nych žředkow. Wobžarujemy to jara! Nježelimy pač žo a žmy
 wulzy džakotni, so žo nam ewangelske žłowjanske cžakopřky a
 nowiny tež tehodla hiščeže dale ščelju a so žu redakcije nam roš-
 šlanje šmóžnili psches šapoloženje a pschepokajanje pjenjes. Še
 tajškej podpjeru čžemy lubje rad porjadnje našche „Pomhaj Bóh“
 wam dale dacž. By nam wulzy witane bylo, bychmy-li jich wjazy
 tajšich nadawkow dostawali! Tač Wam „Pomhaj Bóh“!

Redaktor.

— Š. w Š. ja Šculi. — Š. w Š. ja Šactare.

Biblija — cžaž — cžłowješ.

Džekaty tyžej, wot 4. hačž do 10. měrza.

4. Šculi. Jan 11, 1—16. — Šh. 603. — Mat. 10, 1—15.
5. póněžela. Mat. 26, 1—13. — Šh. 95. — Mat. 10, 16—31.
6. wutora. Łuf. 22, 1—6. — Šh. 660. — Mat. 10, 32—42.
7. žřjeda. Łuf. 22, 7—13. — Šh. 286. — Mat. 11, 1—15.
8. šchitwóřk. Łuf. 22, 14—18. — Šh. 93, 1—5. — Mat. 11, 16—30.
9. pjatk. Łuf. 22, 24—30. — Šh. 704. — Mat. 12, 1—14.
10. šobota. Jan 13, 1—15. — Šh. 93, 6—12. — Mat. 12, 15—37.

Šamolwity redaktor: farar Šyrgacž w Šošacžizach.
 Čžiščej Ššmolerjež knihu žiščezetnje a knihačnje,
 šap. družštw j wobny. rukowanjom w Budyššinje.